

พนมเทียน

พนมเทียน เป็นนามปากกาของ ฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ เกิดเมื่อวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๔๗๕ ที่จังหวัดปัตตานี แต่ไปเติบโตและเรียนหนังสือที่กรุงเทพฯ และได้สร้างชื่อเสียงให้แก่จังหวัดปัตตานีในฐานะผู้สร้างผลงานสาขาวรรณศิลป์ จนได้เป็นศิลปินแห่งชาติ ประจำปี พ.ศ. ๒๕๔๐

ศิลปินแห่งชาติผู้นี้ เริ่มต้นการศึกษาที่โรงเรียนวัดสุทัศน์เทพวราราม ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย และเมื่อสำเร็จชั้นมัธยมปลายแล้วได้ไปศึกษาต่อที่โรงเรียนนายร้อยตำรวจประมาณ ๑ ปี จากนั้นไปศึกษาด้านภาษาศาสตร์ที่เมืองบอมเบย์ ประเทศอินเดีย จนสามารถอ่านเขียนภาษาสันสกฤตได้อย่างดี

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ เริ่มเขียนเรื่องตั้งแต่สมัยเป็นนักเรียน โดยเขียนลงในสมุดแจกให้เพื่อนๆ อ่านตั้งแต่สมัยเรียนอยู่ชั้นมัธยมปีที่ ๕ ได้เขียนเรื่อง “เทาดง” เมื่อตอนมีอายุได้ ๑๕ - ๑๖ ปี เป็นอาชญาวิทยาประเภทสวมหน้ากาก ลักษณะเนื้อเรื่องเป็นแบบเพื่อนของเด็กๆ และท่านได้เขียนเรื่องต่างๆ เรื่อยมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๙๗ ถึงปัจจุบัน

ต่อมาท่านได้เขียนเรื่อง “จุฬาทริคูณ” ขณะที่เรียนเตรียมอักษรศาสตร์ที่โรงเรียนสวนกุหลาบวิทยาลัย โดยใช้นามปากกาว่า “พนมเทียน” ซึ่งท่านบอกว่าชื่อของท่านหมายถึง เปลวไฟที่ติดอยู่บนปลายเทียน เรื่องนี้โด่งดังมากจากอดีตจนถึงปัจจุบัน

ก็เพราะครูแก้ว อัจฉริยะกุล ซึ่งเป็นนักแต่งเพลงชื่อก้องของวงสุนทราภรณ์ ได้ร่วมมือกับครูเอื้อ สุนทรสนาน เจ้าของวงดนตรีสุนทราภรณ์ แต่งเพลงประจำเรื่อง จุฬาทริคุณให้อีก ๕ เพลง คือ เพลงจุฬาทริคุณ เพลงเจ้าไม่มีศาล เพลงอ้อมกอดพี่ เพลงได้ร่วมมลุลี และเพลงปองใจรัก ซึ่งทั้ง ๕ เพลงนี้เป็นเพลงอมตะมาจนถึงปัจจุบัน ทำให้ชื่อของพนมเทียนผู้เขียนนิยายเรื่องจุฬาทริคุณดังไปทั่วประเทศไทยไปด้วย หลังจากนั้นพนมเทียนก็ได้เขียนนิยายอีกมากมายหลายเรื่องหลายแนว ซึ่งล้วนเป็นที่นิยมของคนอ่านทั่วทั้งประเทศไทย

นิยายเรื่อง “คิวารাত্রี” เป็นนิยายที่พนมเทียนรักมาก มากจนท่านเคยพูดว่า ถ้าจะให้ท่านเขียนนิยายแนวนี้อีก ท่านคงเขียนให้เหมือนอย่างเรื่องคิวารাত্রีไม่ได้อีกแล้ว เรื่องคิวารাত্রีก็ได้ทำให้ชื่อของพนมเทียนดังซจรขยายอีกครั้ง (คิวารাত্রี หมายถึง คินของพระคิเว หมายความว่า คินดังกล่าวจะมีพิธีลอยบาป นี่คือคำอธิบายเรื่องคิวารাত্রีของพนมเทียน)

เนื่องจากพนมเทียนมีความรู้เรื่องปืนเป็นอย่างดี และในช่วงหนึ่งของชีวิตเคยเป็นเด็กเกเรมาก่อน เคยชกต่อย ตีรันฟันแทง ทำให้ได้ความรู้มาเขียนนิยายเรื่องเล็บครุฑ ชูตนรก ล่ามัจจุราช ล่าพระกาฬ มัจจุราชสีรุ้ง เด็กเสเพล ปรุพีเพลิง โดยเฉพาะเรื่องชูตนรกเป็นเรื่องที่พนมเทียนสะท้อนเหตุการณ์ใน ๔ จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เป็นอย่างดี

นิยายแนวรักระจุ่มระจิมที่พนมเทียนเขียนไว้มีหลายเรื่อง อาทิ ละอองดาว สกาเวเดือน รัตมีแซ แวมมยุรา รัตติกาลยอดรัก รัตติกัลยา ภูตสีชมพู ฯลฯ นิยายที่พนมเทียนใช้เวลาเขียนนานที่สุด คือ เรื่องเพชรพระอุมา เขียนนานที่สุดเกือบ ๒๖ ปี คือเริ่มเขียนตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๗ มาจบเรื่องเมื่อ พ.ศ. ๒๕๓๓ และช่วง พ.ศ. ๒๕๓๓ - ๒๕๔๑ นานเกือบ ๘ ปีนี้ พนมเทียนได้หยุดเขียนนิยาย โดยหันมาเขียนเรื่องความรู้เกี่ยวกับปืนลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์รายวัน และยังได้ทำหนังสือชื่อ จักรवालปิน เป็นการเขียนเรื่องการรายงานการทดสอบปืน คล้ายตำราเกี่ยวกับอาวุธศึกษา ใช้นามปากกาเขียนเรื่องนี้ว่า “ก้อง สุรกันต์”

เกือบ ๕๐ ปีที่นามปากกาพนมเทียนได้สร้างงานประพันธ์ จำนวน ๓๘ เรื่องงานของพนมเทียนมีลักษณะเด่น คือ ส่วนมากจะเป็นเรื่องยาวมาก เมื่อพิมพ์เป็นเล่มสามารถรวมชุดได้หลายเล่ม อาทิ คิวารাত্রี มี ๔ เล่ม เล็บครุฑ ๒ ตอน ตอนละ ๔ เล่ม รวม ๘ เล่ม มัจจุราชสีรุ้ง มี ๔ ตอน ตอนละ ๔ เล่ม รวม ๑๖ เล่ม เพชรพระอุมา

มี ๔๘ เล่ม ตัวละครหลายตัวของพนมเทียนเหมือนบุคคลในชีวิตจริง เช่น “ชีพ ชูชัย” จากเรื่องเล็บครุฑ “เจ้าชายอริยวรรต” กับ “เจ้าหญิงดารารายพิลาส” จากเรื่องจุฬาทรีคุณ “ดร.ทรงกลด” กับ “นางสาวกระต่าย” จากเรื่องสกาเวเดือน “แงชาย” พรานป่ากะเหรียงกู่ชาติ กับ “รพินทร์ ไพรวลย์” จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่จากเรื่องเพชรพระอุมา

เรื่องเพชรพระอุมาเป็นนิยายที่ได้รับความนิยมสูงสุด และเป็นเรื่องยาวนานที่สุดเท่าที่เคยมีในประวัติศาสตร์วรรณกรรมไทยที่มียอดพิมพ์จำหน่ายสูงสุด นิยายของพนมเทียนแทบทุกเรื่องมีผู้นำมาสร้างเป็นภาพยนตร์ไทย เป็นละครโทรทัศน์ที่ได้รับความนิยมเสมอมา